

DE MILITANT

JULI 1942

Prijs 2 Fr.

Raadgevingen bij de lezing van Stalin's :

"GRONDELAGEN VAN HET LENINISME"

"Alleen een partij geleid door een voorhoede-theorie kan in den strijd de rol van een voorhoede vervullen." Zoo schreef Lenin in 1902 in "Wat te doen ?" Indien de Bolsjevistische Partij er in geslaagd is, de Russische arbeiders in den strijd te leiden, eerst voor de omverwerping van het tsarisme, vervolgens voor de doorvoering van de socialistische revolutie en dan bij den opbouw van de socialistische maatschappij, dan komt dit doordat haar militanten zich steeds, dank zij het Marxisme-Leninisme wisten te oriënteeren doorheen de meest ingewikkelde omstandigheden; dan komt dit doordat het Marxisme-Leninisme aan de Bolsjeviki niet alleen toeliet te begrijpen in welke richting en hoe de klassen evolueerden op dat oogenblik, maar ook hoe ze zich moesten voortbewegen in de nabije toekomst.

De opvoeding van de leden en de kaders der Partij, de verhooging van het politieke en theoretische peil der Partij en van haar militanten, vormen dus een van de belangrijkste taken.

"Indien, om de een of andere reden, onze Partijpropaganda begint te verslappen, indien het Marxistisch-Leninistisch opvoedingswerk van onze kaders begint te verwateren, indien ons werk ter verhooging van het politieke en theoretische peil dier kaders verzwakt, zoodat bijgevolg de kaders ophouden belang te stellen in de vooruitzichten van onzen verderen opmarsch, ophouden de juistheid van onze zaak te begrijpen, om zich te verlagen tot vulgaire praktici zonder inzicht, die blindelings en mechanisch de van hoogerhand gekregen richtlijnen uitvoeren, dan moet ons werk noodzakelijkerwijze slecht worden. Het moet als een axioma erkend worden, dat hoe hoger het politieke peil staat van de militanten, die een taak vervullen op eender welk gebied, hoe bewuster Marxisten-Leninisten deze militanten zijn, des te grooter zullen de resultaten van hun werk zijn." (Stalin : Rapport op het XVIIde Kongres der Bolsjevistische Partij).

In de huidige omstandigheden is het dringend noodzakelijk, de politieke opvoeding onzer kaders op een hoger peil te brengen. Door te leeren uit de geschriften van Marx, Lenin en Stalin, is onze Partij er in geslaagd een groeienden invloed bij de arbeiders te verwerven.

Onze Partij ontwikkelt zich : duizenden arbeiders hebben hare rangen in den loop van de laatste maanden vervoegd. Het komt er op aan van hen werkelijke kommunistische militanten te maken, die in staat zijn zich snel en juist in de verschillende fasen van den strijd te oriënteeren. Anderzijds worden de taken, die op onze militanten rusten, steeds zwaarder : de vervolgingen tegen onze Partij hebben voor gevolg gehad dat honderden militanten grotere verantwoordelijkheden moesten op zich nemen.

Wij moeten nieuwe kaders vormen, al onze kameraden moeten wanachtige arbeidersleiders worden, die op eigen hand, zonder "direktieven" te moeten

afwachten, de juiste houding moeten weten te bepalen, met de noodige ordewoorden voor elke afzonderlijke situatie.

Daarom moet elke kommunistische militant zich er op toeleggen, om niet alleen de onmiddellijke ordewoorden van de Partij te begrijpen in verband met den dagelijkschen strijd, maar om zich tevens de groote lessen van het Marxisme-Leninisme eigen te maken, met het doel de draagwijde te kunnen ontleden van de gebeurtenissen die wij beleven, de hoofdzak in elke nieuwe fase te kunnen onderscheiden en op het voorplan van den strijd te brengen, en aldus de kameraden van het werk mee te sleuren op den weg die hen steeds dichter zal brengen bij het doel dat wij beoogen: de bevrijding van de arbeiders, de instelling van het socialistisch regime.

Door de studie van Kam. Stalin's "Grondslagen van het Leninisme" zullen onze kaders zich de groote lessen van het Marxisme-Leninisme eigen maken. Zij moeten dus de noodige krachtsinspanning doen en hun werk zoo inrichten, dat zij den noodigen tijd aan de studie van deze merkwaardige theoretische uiteenzetting kunnen wijden. (Daar echter deze brochure - deel 6 uit de Marxistische Bibliotheek - in het bezit is van slechts weinig militanten, zullen de federaties een bepaald aantal van de brochure ontvangen onder den vorm van afzonderlijke getypte hoofdstukken. Nochtans moet bij leden en sympathisanten worden aangedrongen om het werk "De Grondslagen van het Leninisme" te leenen voor de scholing).

Om zich goed in de behandelde vraagstukken te kunnen inwerken, moet men deze studie systematisch aanvatten: hoofdstuk per hoofdstuk. Dat zal zeker heel wat tijd vergen en velen van onze kameraden een groote inspanning kosten. Maar het is slechts ten koste van deze inspanning, dat de studie er toe zal bijdragen om onze militanten eervol de groote taken te doen vervullen, die de komende strijden hen zullen opleggen.

Het best zal zijn, deze studie te laten aanvatten door de groepen van drie, opdat aldus de meer ontwikkelde militanten den noodigen uitleg zouden kunnen verstrekken aan de minder gevormde kameraden.

Vermits het hier vraagstukken betreft, waarover grondig dient nagedacht, zal men in verschillende samenkomsten hoofdstuk per hoofdstuk behandelen. Zoo mogelijk, zal een van de kameraden gelast worden met de voorbereiding van een hoofdstuk. Deze kamerad zal er een uiteenzetting over geven aan zijn vrienden, die het hoofdstuk vooraf gelezen hebben en die punten zullen aantekenen, die hen onduidelijk voorkwamen of waarover zij meenen een vruchtbare discussie te kunnen openen. Telkens kan de discussie besloten worden met een onderzoek betreffende de lessen die rechtstreeks op de huidige verhoudingen van den strijd toepasselijk zijn.

Wanneer zulke studie in groep onmogelijk blijkt, zal men individueel studeeren. Maar het komt er op aan, dat de verantwoordelijke leiding zich er van vergewisse of de kameraden de studie met de noodige regelmatigheid doorzetten.

Wij stellen u voor, bedoelde studie (individueel of kollektief) te beginnen voor al de militanten, vanaf de Sektiecomité's tot aan de Federale Comité's.

Daar waar het mogelijk is, moet de studie kollektief georganiseerd worden in de basisgroepen, volgens een federaal studieplan. Maar dan is het noodig dat de sekretaris van de basisgroep in staat weze, de kollektieve studie te leiden.

Voor eventueele ophelderingen moeten de militanten zich kunnen wenden tot den verantwoordelijke voor agitatie en propaganda, die zich voor dit werk kan laten bijstaan door medewerkers.

De aanduidingen die volgen, zijn bestemd om de lezing van de "Grondslagen" te vergemakkelijken. Wij raden onze kameraden aan, de verklaringen van den syllabus te lezen, hoofdstuk per hoofdstuk, vóór de lezing van de overeenkomstige brochure. Dat zal hen de studie van het werk vergemakkelijken.

x x
x

DE GRONDSLAGEN VAN HET LENINISME.

Stalin liet dit werk verschijnen in 1924, kort na den dood van Lenin. De Sovjet-Unie bevond zich nog voor zeer groote moeilijkheden : zij maakte de overgangperiode door van den burgeroorlog naar den vreedzamen opbouw van het socialisme ; het bondgenootschap van arbeiders en boeren moest op den nieuwen grondslag, de industrialisatie van het land, versterkt worden; gebruik makend van Lenin's dood, trachtten de Trotskisten, die zich later als agenten van het Hitler-fascisme zouden ontpoppen, de Partij te ontwrichten en bij haar het scepticisme over de mogelijkheid van de overwinning van het socialisme ingang te doen vinden.

Maar de arbeidersklasse beantwoordde den dood van Lenin door zich nauwer aaneen te sluiten rond de Leninistische Partij. 240.000 arbeiders, de "lichting van Lenin", vervoegden de Partij op enkele weken. Het is aan die nieuwe leden, dat Kameraad Stalin, de beste leerling en de getrouwe voortzetter van Lenin, de "Grondslagen van het Leninisme" wijdde.

Deze meesterlijke uiteenzetting van de Marxistisch-Leninistische methode, verschaftte de arbeidersklasse der Sovjet-Unie een degelijk, theoretisch wapen, dat machtig meehielp bij het opsporen van haar vijanden en bij den socialistischen opbouw.

Maar het werk van Stalin speelde niet alleen een belangrijke rol bij de ideologische verplettering van het Trotskisme en de verdediging van het Leninisme in de U.S.S.R. "Deze brochure verschaftte toen en verschaft ook nu aan de Bolsjeviki van de heele wereld het doelmatigste wapen van de Marxistisch-Leninistische theorie." (Geschiedenis van de K.P.(b) der U.S.S.R.)

Zoals Stalin het in zijn inleiding uiteenzet, is het Leninisme niet enkel een Russisch, maar een internationaal verschijnsel dat zijn wortels heeft in de geheele internationale ontwikkeling.

"Het Leninisme is het Marxisme van het imperialistische stadium en van de proletarische revolutie. Of juistert : het Leninisme is de theorie en de taktiek van de proletarische revolutie in het algemeen, de theorie en de praktijk van de diktatuur van het proletariaat in het bijzonder."

Onze kameraden zullen in die brochure een uiteenzetting vinden over de vraagstukken die rechtstreeks betrekking hebben op hun dagelijksche aktie : de strijd tegen het opportunisme, het vraagstuk van het bondgenootschap tusschen proletariaat en middenstand (boeren); het nationale probleem, de kwestie van strategie en taktiek, de rol van de Partij, enz...

Nu dat al onze krachten gespannen zijn tegen het Hitlerisme, kunnen we met vrucht het imperialistisch vraagstuk onderzoeken, waarvan het nazi-fascisme de ergste vertegenwoordiger is.

HOOFDSTUK I. -- DE HISTORISCHE GRONDSLAGEN VAN HET LENINISME. --

Dit hoofdstuk onderzoekt de voorwaarden waaronder het Leninisme zich gevormd heeft : in het imperialistische tijdvak, dus dit van de oppermacht der banken en trusts.

Het is een tijdperk waarin de oude vormen van strijd (syndikale strijd, parlementaire strijd, enz...) bleken onvoldoende te zijn, waar de arbeidersklasse naar een nieuw wapen moest grijpen, den revolutionairen strijd, om niet door de geldmachten verpletterd te worden.

Het is het tijdperk waarin het oude "bloeiende" kapitalisme dat zich uitstekend schikte in de burgerlijke democratie, zich meer en meer omvormt in een stervend kapitalisme, waarin alle tegenstellingen ten top gedreven zijn, waarin het grootkapitaal, uiterst reaktionair geworden, meer en meer poogt de democratie door de fascistische diktatuur te vervangen, waarin de toenemende uitbuiting, de steeds heviger imperialistische oorlogen, de steeds scherpere onderdrukking der koloniale en afhankelijke volkeren, de socialistische revolutie als politiek noodzakelijke oplossing meebrengen.

Dit hoofdstuk is vooral van belang, nu dat we in een strijd op leven en dood met het nazi-fascisme gewikkeld zijn. Vergeten wij daarbij niet dat dit laatste de terroristische diktatuur vormt van de meest reaktionaire fraktie van het Duitsche financie-kapitaal, vorm van overheersing dien de Duitsche geldmachten genomen hebben, doordat ze niet voldoende meer konden heerschen door middel van de burgerlijke democratie.

Door aan te toonen hoe het despoten-regime, dat van het tsaristische Rusland een "gevangenis der volkeren" maakte, neergehaald wordt, geeft dit hoofdstuk ons nog meer vertrouwen in den strijd tegen het Hitler-regime, dat 3/4 van Europa tot een "gevangenis der volkeren" gemaakt heeft.

Fascisme en tsarisme zijn heel zeker twee verschillende verschijnselen. Het fascisme is, zooals we zagen, de terroristische diktatuur van de geldmachten, die in het tijdperk van verval van het kapitalisme, hun overheersing door de "demokratische" methodes niet meer kunnen handhaven.

In het tsaristische Rusland daarentegen, was de oppermacht van een opkomend kapitalisme verbonden met de overblijfselen van het feodaal-despotisme. Daarom bestempelde Lenin het tsarisme met den naam van "militair-feodaal imperialisme".

Doch tsarisme en nazisme hebben gemeenschappelijke kenmerken : zelfde

gebruik van de meest barbaarsche terreur, van de onmenselijke uitbuiting der werkende klasse, van de meest doorgedreven onderdrukking der overwonnen volkeren, van de organisatie van veroverings-oorlogen.

Stalin kon dan ook onlangs verklaren : "Het Hitler-regime is een kopie van het regime dat ons land gekend heeft onder het tsarisme. Hitler buit zijn volk uit, zooals het tsarisme dit deed; hij organiseert Joden-programs zooals het tsarisme. Het is de echte, de schrikkelijkste zwarte reaktie." (Rede van 6 November 1941).

En elders nog : "Het tsarisme was een samenbundeling in verhoogden graad van de meest negatieve kanten van het imperialisme." (Grondslagen).

Door ons rekenschap te geven van de gemeenschappelijke trekken van tsarisme en nazisme, zal dit hoofdstuk ons dan ook bijzonder belang inboezemen, doordat het aantoonst hoe het beestachtige tsarisme uiteindelijk omvergeworpen werd door de volksmassa's met het proletariaat aan hun hoofd.

HOOFDSTUK II. - DE METHODE.-

Dit hoofdstuk onderzoekt het essentieel strijdende kenmerk van de Leninistische methode.

Tusschen Marx-Engels eenerzijds en Lenin anderzijds, was een periode, waarin het opportunisme hoogtij vierde in de rangen van de arbeidersbeweging.

Dit hoofdstuk is dus voor ons van buitengewoon belang, gezien in België door de machtspositie van de B.W.P., het opportunisme van de IIIe Internationale enorm onheil bracht.

Onze kameraden zullen in deze bladzijden een scherpe kritiek op al de opportunistische dwalingen vinden. Het resultaat van deze dwalingen heeft men in de B.W.P. zelf kunnen zien, waarin de meeste socialistische leiders van kapitulatie naar kapitulatie gaande, er toe kwamen, de leiding van hun partij aan een verrader zooals De Man toe te vertrouwen.

Het zou verkeerd zijn te denken, dat deze kritiek op het opportunisme enkel nog een historisch belang heeft. Integendeel, vindt men heden in vele socialistische klandestiene blaadjes al de fouten terug, door Lenin met reden gebrandmerkt. Men vindt er b.v. een zichtbaren schrik in terug voor den direkten strijd der massa's, voor de algemeene werkstaking en voor den opstand, een "wettelijke houding", die nochtans enkel de versteviging medebrengt van het kapitalistisch regime en de massa's van den klassenstrijd afkeert; een systematische weigering om tot een scherpe kritiek van de door de B.W.P. begane fouten over te gaan; een heimwee naar de parlementaire kombinaties en het afschrikken voor het in handen nemen van de macht door de werkende klasse zelf.

Dit hoofdstuk moet dus goed bestudeerd worden om de socialistische arbeiders van de noodzakelijkheid te overtuigen, gedaan te maken met het opportunisme en vastberaden den Marxistisch-Leninistischen weg in te slaan, de eenige die naar de overwinning voert.

HOOFDSTUK III. -- DE THEORIE. --

Dit hoofdstuk onderlijnt het belang voor de arbeiders-militanten, om hun revolutionnaire aktie te doen samengaan met een grondige kennis van de revolutionnaire theorie en met de door de arbeidersbeweging in alle landen opgedane ondervinding.

Met twee voorbeelden toont Stalin aan, eenerzijds de erge gevolgen van het misprijzen der theorie, anderzijds uit wat een leve de revolutionnaire theorie bestaat.

Het eerste voorbeeld toont, waarheen de "theorie der spontaneïteit" voert, theorie die aan de Partij, voorhoede der werkende klasse, de bevoegdheid onttrekt om de massa's mee te slepen, en aldus in feite elke revolutionnaire aktie schorst. Het is dit "navolgen" (suïvisme), dat den grondslag vormt van het opportunisme der IIIe Internationale.

Het tweede voorbeeld dat de Leninistische theorie der proletarische revolutie illustreert, toont al het nieuwe dat Lenin aan de Marxistische theorie bijbracht. Het verklaart hoe Lenin er zich niet bij beperkte, slaafs de lessen door Marx en Engels uit de tijdsomstandigheden getrokken, te herhalen, maar hoe hij het Marxisme een stap vooruit deed gaan, door het aan te passen bij de veranderde tijdsomstandigheden (vervanging van het kapitalisme van het bloeitijdperk door het imperialistisch kapitalisme). Deze verrijking der theorie is belangrijk geweest. Want als Lenin en de Bolsjeviki de Russische arbeiders naar de zege konden voeren, dan is dit doordat ze begrepen hadden, dat in het imperialistisch tijdvak, de revolutie niet noodzakelijk eerst daar moest zegevieren, waar de industrie het sterkst ontwikkeld was, maar dat ze in de eerste plaats kon overwinnen, daar waar het imperialisme nog het zwakst was.

Dit hoofdstuk toont eveneens aan tot welke misdadige dwalingen "theorieën" konden voeren, die steunend op teksten van Marx, er den geest van vervalschten. -- Zoo was het o.m. het geval met de zoogenaamde "Theorie der permanente revolutie", waarvan de aanhangers (Trotzkisten) het bontgenootschap tusschen arbeiders en boeren miskennend, er toe kwamen, de mogelijkheid van het lukken der socialistische revolutie in een enkel land (al is het zoo omvangrijk als de U.S.S.R.) te ontkennen. Dit bracht hen dan ook in een waar proces van ontaarding.

Deze voorbeelden zijn ons zeer nuttig, want ze doen ons nog beter begrijpen hoe een echte arbeidersmilitant het Marxisme-Leninisme moet instudeeren : niet om enkele gereedgemaakte formules van buiten te leeren, maar om er zich den geest van eigen te maken en bij de praktische toepassing er van, steeds rekening te houden met de konkrete toestanden, waarin de arbeiders zich bevinden, die naar de viktorie moeten gevoerd worden.

"Men kan van de klassiekers van het Marxisme niet eischen dat ze voor een verre toekomst al de veranderingen van de geschiedenis in elk land afzonderlijk genomen, zouden vooruitzien. Het zou bespottelijk zijn van de klassiekers van het Marxisme te eischen, dat ze voor ons oplossingen kant en klaar zouden gereedgemaakt hebben, voor alle mogelijke theoretische vraagstukken, die in de komende 50 of 100 jaar kunnen opduiken, zoodat wij, afstammelingen van de klassiekers van het Marxisme, gerust zouden kunnen slapen en de gereedgemaakte oplossingen herkauwen. Wij mogen en moeten van de Marxist-Leninisten van onzen tijd eischen, dat ze er zich niet toe bepalen, algemeene stellingen van het Marxisme van

buiten te leeren ; dat ze het wezen van het Marxisme doordringen ; dat ze leeren rekening te houden met de ondervinding, opgedaan tijdens het 20-jarig bestaan van den Socialistischen Staat in ons land; dat ze leeren, steunend op die ondervinding en zich inspireerend aan het wezen van het Marxisme, bepaalde algemeene stellingen te konkretiseeren, ze te verbeteren."

(STALIN - Verslag voor het 18e Kongres der Bolsj.Partij).

HOOFDSTUK IV. - DE DIKTATUUR VAN HET PROLETARIAAT.-

Dit hoofdstuk verklaart ons het enorm verschil tusschen de "verovering van de macht", zooals de sociaal-demokraten die opvatten - n.l. het opduiken van een nieuw ministerie, waarin enkele socialistten een figurantenrol spelen en wel oppassen aan de vroegere orde iets te veranderen - en het daadwerkelijk in handen nemen van de macht door de verdrukte en uitgebuite massa.

Het verklaart ons waarom, zelfs indien de arbeidersklasse de macht kon in handen nemen zonder de diktatuur van het proletariaat, ze die overwinning niet zou kunnen handhaven en onmogelijk den definitieven opmarsch naar den volstrekten triomf van het socialisme zou kunnen inzetten. De diktatuur van het proletariaat is noodzakelijk, omdat de ten val gebrachte uitbuiters nog langen tijd machtiger zullen zijn, dan de arbeidersklasse die hen heeft onttroond : niet alleen wat betreft de inwendige machtsverhoudingen, maar vooral omdat ze den steun genieten van het internationaal kapitalisme.

Stalin verklaart dus de noodzakelijkheid een nieuwen Staat, dus Staat van het Proletariaat, met nieuwe machtsorganen te grondvesten op de puinen van den ouden kapitalistischen staat.

Hij onmaskert hetgeen verborgen bleef onder het gebazel van zekere "socialisten", die wilden dat het zegevierend proletariaat, na de machtsname, de "zuivere democratie" zou instellen. Hij toont aan dat de burgerlijke democratie geen volmaakte, maar een kapitalistische democratie is, de democratie van de uitbuitende minderheid, die de rechten van de uitgebuite meerderheid beperkt. De diktatuur van het proletariaat daarentegen, is de democratie van de uitgebuite meerderheid die de rechten van de uitbuitende minderheid inkort, met het inzicht alle verdrukking en allen klassenstrijd te vernietigen.

De democratie van de Sovjet-Unie verzet zich radikaal tegen de fascistische diktatuur, schrikbewind van een beperkte oligarchie, die geen ander doel beoogt dan het in stand houden en verstevigen van haar voorrechten en haar heerschappij.

x x
x

Dit hoofdstuk toont vervolgens aan, waarom de overgang van het kapitalisme naar het socialisme niet kan geschieden op de vredelievende manier, zooals de sociaal-demokraten zelvend prediken, in één woord waarom de Revolutie noodzakelijk is : het toont aan hoe dit des te meer waar is in de huidige periode van het monopoliseerend kapitalisme, nu de oligarchieën niet aarzelen, gebruik te maken van het wredeste geweld, zoodra de uitgebuite massa's, al is het maar op vredelievende wijze, hun

voorrechten bedreigen. Het zeer aktueel voorbeeld van de wijze, waarop de Duitsche oligarchieën beroep deden op het fascisme om door de terrorist hun bedreigde heerschappij te verstevigen, is daar om ons geheugen op te frisschen.

x x
x

Tenslotte zet dit hoofdstuk uiteen, waaruit de regeerende macht der Sovjets bestaat : raden van arbeiders- en boerenafgevaardigden, die de organisaties vormen van de meest uitgebreide massa's, de eenige massa-organisaties die alle verdrukten en uitgebuiten omvatten. Het bewijst dat het Sovjet-systeem oneindig meer democratisch is, dan het meest democratisch parlementair regime van de meest democratische der burgerlijke republieken. Terwijl in het meest democratisch parlementair regime, duizend uitvluchten de rechten der arbeidersmassa's vervormen en verminken, zijn de Sovjets de rechtstreeksche organisaties van de massa zelf, die hen permanent doen deelnemen aan het bestuur van den Staat.

x x
x

Enkele aanvullende verklaringen zijn vereischt om dit hoofdstuk goed te kunnen begrijpen.

Stalin zet hier inderdaad uiteen, waarom de proletarische democratie (diktatuur van het proletariaat) meer democratisch is dan de burgerlijke democratie.

Dat beteekent in het geheel niet dat de kommunisten weigeren onderscheid te maken tusschen de verschillende vormen die een kapitalistische heerschappij kan aannemen. Wij plaatsten dus de burgerlijke democratie, die aan de uitgebuiten nog eenige, zij het dan ook beperkte vrijheden laat, niet op denzelfden voet als een regime zooals het fascisme of het tsarisme, dat alle vrijheden van de uitgebuite arbeidersklassen aanvalt. Integendeel ! De kommunisten hebben altijd de noodzakelijkheid verdedigd, dat alles moet in het werk gesteld worden om alle, zelfs beperkte vrijheden, die het proletariaat aan de kapitalistische maatschappij kan ontrukken, te veroveren en te verdedigen.

Zoo b.v., tijdens de omwenteling van 1905, die een democratisch-burgerlijke revolutie was tegen het tsarisme, en geen socialistische revolutie, schreef Lenin dat het Marxisme den proletariër niet leert, zich af te keeren van of zich onverschillig te toonen tegenover de burgerlijke revolutie, noch de leiding er van over te laten aan de bourgeoisie, doch integendeel er aan deel te nemen op de meest krachtdadige wijze. "Wij moeten niet vergeten dat, om het socialisme nader te verwezenlijken, er vandaag geen andere manier is of kan zijn, dan een volledige politieke vrijheid, een democratische Republiek." (LENIN - aangehaald in de "Geschiedenis der K.P. (b) van de U.S.S.R.)

In denzelfden geest staan wij thans aan het hoofd van den strijd tegen het Hitleriaansch fascisme en reiken we broederlijk de hand aan al wie strijden wil, om de door het Hitler-regime vernietigde democratische vrijheden te heroveren.

x x
x

Overigens, onze kameraden weten dat diepgaande wijzigingen zich hebben voorgedaan in de Sovjet-maatschappij, sinds Stalin zijn "Grondslagen van het Leninisme" schreef, en dat die wijzigingen uitgedrukt werden in de "Stalin-Grondwet" van 1936.

In 1924 moest de Sovjet-regering zich nog krachtdadig verdedigen tegen de oude uitbuitende minderheid.

In 1936 echter, waren al deze schadelijke elementen uitgeschakeld geworden door den triomfantelijken opbouw van het socialisme : er waren geen uitgebuiten of uitbuiters meer, er waren slechts nog werkers - arbeiders, boeren, intellektueelen, die door geen enkelen klassenstrijd meer gescheiden waren.

Sinds dit oogenblik werd de grondwet van 1924 vervangen door een nog democratischer grondwet : de proletarische democratie werd de democratie voor allen. De "Stalin-Grondwet", de meest democratische grondwet die de wereld ooit gekend heeft, verzekerde de breedste rechten aan alle burgers, onafgezien hun ras, nationaliteit, godsdienst, socialen oorsprong of vroegere aktiviteit.

Dit schitterend sukses van de socialistische democratie volstaat nochtans niet, om de verstokte afbrekers van de Sovjet-Unie te overtuigen; in ons land zag men alzoo zekere, zoogenaamde "socialisten" verontwaardiging veinzen omdat het land van het Socialisme bleef vasthouden aan een stevig Staatsapparaat, politie, leger enz.

Men weet inderdaad dat Engels geschreven heeft, dat "als er geen klassen meer zijn die men moet beteugelen, als er geen onderdrukking van een klasse door een andere zal bestaan, als er niemand zal zijn, dien men moet kortwieken of intoomen, dan zal ook de noodzakelijkheid van een Staatsmacht verdwijnen." (Anti-Dühring).

Indien er dus werkelijk geen klassenstrijd meer bestaat in de Sovjet-Unie, waarom behoudt men dan een machtig Staatsapparaat ? informeerden vernünftig de afbrekers van het Sovjet-regime.

Stalin heeft deze vijanden van het Socialisme meesterlijk van antwoord gediend in zijn verslag op het XVIIIe Kongres van de Kommunistische Partij (1939). Hij heeft aangetoond dat de formule van Engels geldig is, wanneer men van de veronderstelling uitgaat dat het Socialisme gezegevierd heeft in alle landen of ten minste in het meerendeel der landen. Zoolang echter de kapitalistische omsingeling dreigt, zoolang het gevaar van een aanval van buiten uit blijft bestaan, is een sterke Sovjetstaat onmisbaar.

"De inrichting van onzen Socialistischen Staat heeft wijzigingen ondergaan. Het ambt van militaire repressie in het binnenland is overbodig geworden; het is afgeschaft, vermits de uitbuiting afgeschaft is, vermits de uitbuiters verdwenen zijn en niemand meer moet ingetoond worden. De organisatie van de militaire verdediging van het land tegen vreemde aanvallen is integraal bewaard gebleven. Derhalve hebben wij insgelijks behouden het Rode Leger, de marine alsook de straf- en inlichtingsorganismen, vereischt om spionnen, moordenaars, saboteurs, naar ons land gestuurd door vreemde spionnagediensten, te vatten en te straffen. De huidige, essentiële taak van onze binnenlandse politiek, is een vreedzaam werk van economische organisatie, van opvoeding en kultuur. Wat ons leger, onze straforganismen en onze inlichtingsdiensten betreft,

hun wapens zijn niet meer naar het binnenland, maar wel naar den buitenlandschen vijand gericht." (STALIN - Verslag op het XVIIIe Kongres van de Kommunistische Partij).

De laffe overval door Hitler tegen de Sovjet-Unie ontketend, bewijst de juistheid van deze stelling en we zien eens te meer hoe de kritiek van sommige zoogezegde "socialisten" praktisch slechts het inzicht had, de Sovjet-Unie te verzwakken, ten bate van de erfvijanden der arbeidersklasse.

Dit voorbeeld geldt tevens als een nieuw bewijs van de noodzakelijkheid, de Marxistisch-Leninistische theorie te beschouwen als een levend, buigzaam iets, zich niet te bepalen tot een blinde toepassing van de stellingen der klassieke Marxistisch-Leninistische schrijvers, maar deze aan te passen, rekening houdend met den konkreten toestand, waarin men zich bevindt.

HOOFDSTUK V. - HET BOERENVRAAGSTUK.-

Dit hoofdstuk toont ons het belang van de landbouwers-arbeiders als verbonden van het proletariaat; het toont ons welk belang de Bolsjeviki er aan gehecht hebben, om op het platteland door te dringen en aan de boeren te bewijzen, door hun aktie ten voordeele van hun eischen, dat enkel het samengaan met de arbeidersklasse de landbouwers zou kunnen redden.

Dit probleem is voor ons des te belangrijker, daar tot nu toe de werking van de Kommunistische Partij van België op het platteland bijzonder zwak is geweest : een zekere vooruitgang werd op dit gebied bereikt gedurende de laatste maanden : de studie van dit hoofdstuk zal ons overtuigen van de noodzakelijkheid, alles in het werk te stellen, om die werking te ontwikkelen. De mogelijkheden zijn des te groter, naarmate de kleine en middelmatige landbouwers sterker de eischen van de "Korporatie" ondervinden, van de fascistische organisatie, waardoor de bezetter de plundering van onze velden inricht en die vooral de kleine en gemiddelde boeren treft.

Om het verbond tusschen de werkers van stad en het platteland te betetten en om den diefstal door den bezetter te verbergen, trachten de fascistische demagogen systematisch ons te doen gelooven, dat de boeren verantwoordelijk zijn voor het dure leven en de schaarschte aan voedingsstoffen.

Hoe beter onze kameraden het belang van het verbond tusschen de arbeidersklasse en de boeren begrijpen, hoe beter zij ook zullen begrijpen de noodzakelijkheid om de fascistischen schakmat te zetten en om in den strijd tegen den bezetter de eenheid tusschen de uitgebuiten van stad en platteland te verstevigen.

Wij voegen hier ook aan toe, dat die eenheid nog een ander belang voor ons heeft. Het is op dezelfde basis dat de arbeidersklasse haar eenheid moet verwezenlijken met de middenstanders uit de stad (kleinhandelaren, ambachtslieden, enz.) die zeer belangrijk zijn in onze groote agglomeraties; wij moeten hen toonen, door onze aktie in hun voordeel, dat zij slechts door zich te vereenigen met de arbeidersklasse, zullen kunnen voorkomen verpletterd te worden door de trusts, die speciaal door de Hitleriaansche bezetters bevoordeeld worden.

HOOFDSTUK VI. - HET NATIONALE VRAAGSTUK.-

De Sovjet-Unie is het eenige land dat een definitieve oplossing aan dit probleem gebracht heeft.

Het vroegere tsarenrijk, de "gevangenis der volkeren", is vervangen door een organisatie van samenwerkende volkeren. De Unie van Socialistische Sovjet-Republieken is een levend voorbeeld van de toekomstige unie van alle volkeren, gegroepeerd in één wereldekonomie. En dit is niet toevallig, het is doordat het nationaliteitenvraagstuk slechts volledig kan opgelost worden in verband met den strijd van het revolutionnaire proletariaat tegen het imperialisme.

Dit aan te toonen, was een van de grootste verdiensten van het Leninisme. Vroeger beschouwden de reformisten den strijd van het proletariaat tegen het kapitalisme en den strijd der onderdrukte volkeren voor hun zelfbestuur, als twee van elkaar onafhankelijke problemen. Het Leninisme heeft aangetoond dat het nationaliteitenvraagstuk slechts kan opgelost worden in den algemeenen strijd tegen het imperialisme; terzelfdertijd heeft het aangetoond dat de vrijheidsbewegingen bij de onderdrukte volkeren in de meeste gevallen een revolutionnair karakter hebben en dus van overwegend belang zijn voor het proletariaat in zijn strijd tegen het imperialisme.

Dit hoofdstuk is zoo belangrijk voor ons, daar het nationaliteitenvraagstuk een groot probleem is in België, waar twee volkeren samenwonen : het Vlaamsche en het Waalsche.

Het Leninisme zal ons doen begrijpen, dat de houding die wij moeten aannemen, steeds moet beschouwd worden "van het standpunt van de effectieve resultaten in de algemeene balansrekening van den strijd tegen het imperialisme." (LENIN)

Het is door van dit standpunt uit te gaan, dat wij de aan te nemen houding hier in België zullen begrijpen.

Op dit oogenblik is de gansche bevolking van het land onderdrukt door het Hitleriaansche Duitschland. Walen en Vlamingen zijn geknecht in gelijke mate door hetzelfde, slechtste imperialisme, het Hitleriaansch fascisme, dat, van nationaal standpunt, de eenige verdrukker is van onze bevolking.

De voornaamste strijd van de Vlamingen zoowel als van de Walen, moet gestreden worden tegen het Hitleriaansch fascisme en tegen de door hem vetbetaalde verraders.

Om zijn macht te verstevigen, tracht de fascistische verdrukker Walen en Vlamingen tegen elkaar op te jagen. Hij tracht de grieven van zekere lagen van het Vlaamsche volk tegen den Belgischen Staat, uit te buiten, hij tracht ook uit te buiten de anti-Vlaamsche en anti-Belgische neigingen in zekere Waalsche groepen.

Om deze verdeelingsstaktiek des te doeltreffender te maken, tracht de bezetter den indruk te verwekken, dat het thans de Vlamingen zijn die de administratie van het land beheerschen en dat zij er nog meer macht zullen krijgen, eens Europa volledig genazificeerd. Deze beweringen hebben als bedoeling én om de Vlamingen te paaien én om de bevolking te verdeelen door een anti-Vlaamsche stemming in de Waalsche en Fransch-

sprekende Brusselsche middens te scheppen. In werkelijkheid vertegenwoordigen de verraders van het V.N.V. geenszins het Vlaamsche volk en zijn zij slechts de poppen in de handen der bezetters; het onderscheid dat zij maken tusschen Vlamingen en Walen is van dezelfde soort als dit dat Engeland maakte tusschen Hindoes en Mohamedanen of dat het tsarisme maakte tusschen Armeniërs en Georgiërs. Dit verschil verandert niets aan het feit dat én Walen én Vlamingen én Brusselaars evenveel onderdrukt worden door het Hitleriaansche imperialisme.

Door het probleem Leninistisch aan te vatten, t.t.z. het te bezien van uit het oogpunt van den strijd tegen het imperialisme, zien wij dat het essentieele vereischte tot de nationale bevrijding is : de innige samenwerking van gansch de bevolking, van Vlamingen, Walen en Brusselaars, in hun gemeenschappelijken strijd. De verknechting door Duitschland steunt op de vernietiging van de Belgische onafhankelijkheid; het afhankelijk maken van België, of de inlijving ervan in het Reich, betekent de dienstbaarheid van Walen, Vlamingen en Brusselaars. Tzusamen strijden, om de onafhankelijkheid van België te heroveren, dat moet thans zoowel voor Vlamingen als Walen het essentieele doel zijn, met uitsluiting van elk ander, (separatistische of federalistische eischen, polemieken tusschen partijgangers van een gecentraliseerden of federalen staat, enz...) dat den strijd tegen het nazisme zou kunnen ontkrachten.

Dit is de eenige houding die de Leninisten kunnen aannemen en dit hoofdstuk zal aan onze kameraden aantoonen dat zij niet alleen met alle energie de fascistische agenten moeten ontmaskeren, die een "nationale" demagogie gebruiken om te trachten onze bevolking te verdeelen, maar dat zij ook broederlijk aan zekere eerlijke "Wallinganten", die de noodzakelijkheid van een gezamenlijken strijd nog niet hebben begrepen, moeten toonen, dat zij kwaad doen aan de zaak van hun volk door den klemtoon te leggen op separatistische eischen, die slechts den strijd tegen Hitler kunnen verzwakken.

Het Leninisme zal ons doen inzien, dat elke discussie over de oplossing, die men na den oorlog moet geven aan het nationaliteitenprobleem, voorbarig is, daar de oplossing afhangt van voorwaarden die nu nog niet gekend kunnen zijn :

"Welke is de oplossing die het best overeenstemt met de belangen van de arbeiders, is het de autonomie, de federatie of de scheiding ? Zoo veel vragen waarvan de oplossing afhangt van de konkrete historische voorwaarden die de gegeven natie omringen. Meer nog, deze voorwaarden, zooals alle zaken, veranderen, en een juiste oplossing op een zeker oogenblik kan gansch onaannemelijk blijken op een ander moment. (STALIN - Het Marxisme en het Nationaliteitenprobleem).

Het is daarom dat in de huidige omstandigheden, onze Kommunistische Partij zich er van onthoudt een bepaalde oplossing ten overstaan van het toekomstig statuut tusschen Vlamingen en Walen, vast te leggen. Wij willen dat dit statuut vrij bepaald wordt door Vlamingen en Walen zelf. En vermits wij weten dat zulks onmogelijk is, zoelang België niet terug onafhankelijk is en het nazi-imperialisme verslagen, roepen wij Vlamingen en Walen op, hun krachten samen te bundelen om beter te kunnen strijden tegen Hitler.

HOOFDSTUK VII. - STRATEGIE EN TAKTIK. -

Dit hoofdstuk zal ons doen inzien dat "het niet voldoende is een revolutionnair te zijn of een partijganger van het socialisme of het communisme in het algemeen", maar dat "men op elk gegeven oogenblik den schakel moet vinden, dien men moet vastgrijpen met alle macht om de geheele keten te kunnen vasthouden en den volgende overgang stevig voor te bereiden". (LENIN).

Wij zullen later begrippen hoe belangrijk het is, op elk oogenblik rekening te houden met den konkreten toestand, om het doelmatige gebruik van alle vormen van strijd en organisatie te verzekeren en aldus het maximum resultaat, in verhouding met de gegeven krachten, te bereiken.

Hoe passen wij deze beginselen toe, bij de omstandigheden, waarin wij op dit oogenblik in België leven ?

Het is duidelijk dat de essentiële taak die de werkende klasse zich moet stellen, deze is die den ondergang van het Hitleriaansche fascisme verzekert, niet alleen om het verdedigen van het socialistisch regime, dat in de Sovjet-Unie werd tot stand gebracht, maar ook omdat het nazisme de ergste vijand is van de arbeiders van alle landen.

Doch de arbeidende klasse en de Sovjet-Unie staan niet alleen in den strijd tegen het Hitlerisme. Zij hebben machtige bondgenooten in de groote en sterke democratiën, die zich om een of andere reden tegen de Hitleriaansche voornemens verzetten en niet zullen toelaten dat de wereld wordt geknecht, zooals de bevolking van de door Hitler onderdrukte en bedreigde landen.

In België b.v. wenscht de overgrootste meerderheid van de bevolking vurig, verdrukt als zij is door het nazi-imperialisme, den ondergang van den verdrukker en het herstel van 's lands onafhankelijkheid; enkel een kleine groep verraders en "medewerkers" hebben hun kans op de Hitleriaansche overwinning gezet.

Het is dus duidelijk dat onze Partij het zich als een essentiële taak rekent, de sociale lagen en de meest verscheidene anti-Hitleriaansche organisaties in een breed Onafhankelijkheidsfront te vereenigen, ten einde aan den bezetter steeds meer beslissende slagen toe te brengen. Elke andere beschouwing moet dan ook ondergeschikt zijn aan deze, voor dit oogenblik belangrijkste doelstelling.

Beteekent dit, dat onze Kommunistische Partij daarom van haar eigen doelstellingen afziet, voor wat betreft het instellen van een socialistisch regime, dat de uitbuiting van den mensch door den mensch uitsluit ? Natuurlijk niet. Onze Partij verheelt nooit, dat zij het socialisme belichaamt en zij laat ook nooit na, de weldaden van het socialisme te verspreiden, voornamelijk aantoonend welke kracht de instelling van dit regime aan de Sovjet-Unie verleend heeft. Staat de Sovjet-Unie niet aan het hoofd van den wereldstrijd tegen het Hitlerisme ?

Maar wij weten dat de verplettering van het Hitleriaansche fascisme een volstrekt noodzakelijke voorwaarde tot de verwezenlijking van ons kommunistisch ideaal beteekent. Op dezelfde wijze als de Bolsjeviki het vertrouwen van de massa's wonnen door zich aan den spits van den strijd

tegen het tsarisme te plaatsen, verzamelen wij rondom ons de breede arbeidende massa's, in afwachting van den kamp van morgen, door een stryd zonder genade tegen den Hitleriaanschen verdrukker.

Onze Partij wacht zich echter wel, al te zeer op onze socialistische eischen den klemtoon te leggen : niet alleen zijn deze verzuchtingen niet aktueel (de kwestie van het instellen van het socialisme stelt zich niet zoo onmiddellijk als het verdwijnen van den bezetter), maar zij zijn van aard, om de rangen der tegenstanders van het Hitlerisme te verdeelen, want velen (liberalen, katholieken enz.) voelen geen enkele sympathie voor het socialisme.

Laten wij dit even verduidelijken : Oock als wij ons wenden tot de kampers van Hitler, die partijgangers van het socialisme zijn (tot socialistische arbeiders of leden van geheime socialistische groepen), is het er toch steeds om te doen, den strijd tegen het Hitlerisme te versterken en hem in één richting te leiden en te behouden.

Zullen wij den nadruk leggen op de kritiek van de B.W.P.-fouten, die oorzaak waren, dat zij zich van den strijd voor het socialisme heeft afgekeerd ? Heelemaal niet. Wij mogen niet nalaten aan te toonen, hoezeer de aktuele gebeurtenissen de juistheid van den strijd, dien onze Partij in het verleden, volgens de Marxistische principes voerde, bevestigen. Evenzoo zullen wij meedoogenloos de "socialistische" afvalligen aanklagen, die op dit oogenblik door verraad op verraad, openlyk de fascistische rangen vervoegeen. Wij zullen de socialistische arbeiders tegen elke poging, om de fascistische "ideologie" in de arbeidersrangten te doen doordringen, te weer stellen.

Onze meest belangrijke taak op dit oogenblik zal zijn, aan de socialistische arbeiders de noodzakelijkheid te doen begrijpen, overal de eenheid in den strijd der arbeiders te verwezenlijken, den inzet voor de overwinning, opdat de arbeidersklasse met sukses haar rol aan het hoofd van het Onafhankelijkheidsfront kan vervullen.

"Men kan niet overwinnen alleen met een voorhoede", zegde Lenin. Bij elken mijlpaal in den strijd, moeten wij ons den steun van de meest breede massa's tegen den hoofdvijand kunnen verzekeren ! Tot dezen stryd, die een kamp op leven en dood met het Hitlerisme beteekent, kan en moet de werkende klasse frn steun van de gansche bevolking veroveren. Onze inspanning moet derhalve hoofdzakelijk gericht zijn op het samenbundelen van en richting geven aan de aktie der breede volksmassa's, ten einde met de meeste krachtadigheid aan den grootsten vijand van de arbeidende klasse, het Hitleriaansche imperialisme en fascisme, steeds meer vernietigende slagen toe te brengen.

HOOFDSTUK VIII. -- DE PARTIJ.--

Dit hoofdstuk legt den nadruk op het belang van de Partij als voorhoede, politieke leider, generale staf van de werkende klasse.

Het toont de gewichtigste verschillen tusschen onze Partij en de B.W.P., die met zooveel welbehagen de rol van de groote verkiezingsmachine speelde, in plaats van de revolutionnaire aktie der massa's te organiseren en te leiden. De B.W.P. in wier schoot de meest tegenstrijdige schakeeringen en groepeerings gelijktijdig aanwezig waren,

misleidde haar leden en bevoordeelde de werking van de tegenstanders der arbeiders, die in het bestuur van de B.W.P. zelf waren doorgedrongen.

Aandringend op het feit dat onze Partij de beste elementen van de werkende klasse naar zich moet toehalen, zal dit hoofdstuk ons het belang aantoonen, dat aan de werving van nieuwe leden moet worden gehecht. Dit, wij trekken er vooral de aandacht op, wordt niet minder waar in de geheime voorwaarden, waarin wij nu leven. Zonder de gewenschte voorzorgen uit het oog te verliezen, tegen de verklikers en aanhitters, die het er om te doen is in onze rangen binnen te dringen, moeten wij onverpoosd de duizenden eerlijke arbeiders en de socialistische werkers in het bijzonder, naar ons toehalen en inlijven; zij immers zullen, de door de verdrukking geslagen leemten vullen en onze Partij toelaten, den vijand het hoofd te bieden en de steeds nieuwe taken naar behooren te volbrengen.

Aandringend op het feit, dat de Partij moet gewapend zijn met de revolutionnaire theorie, om haar rol als voorhoede te vervullen, herinnert dit hoofdstuk ons eens te meer het belang, dat moet gehecht worden aan de ideologische vorming van onze leden en aan het onafgebroken vormen van nieuwe kaders.

Aandringend op het feit dat onze Partij als voorhoede niet kan vervullen, als zij niet nauw met de massa's verpoonden is, herinnert dit hoofdstuk ons het belang van een versteviging van het contact met de massa's. Er moet vooral door onze kameraden voor gezorgd worden, dat zij in verbinding blijven met hun werkmakkers, om ze te harden in den strijd, aldus toonend dat zij echte werkers zijn; kortom herinnert dit hoofdstuk ons het belang van het werk onder de massa's en de arbeidende massa's in het algemeen (belang hechten aan komiteeten voor syndikalen strijd, boerenverdedigingskomiteeten, komiteeten voor vrouwen van gevangenen, enz.)

Dit hoofdstuk herinnert er ons ook aan dat de Partij het georganiseerde detachement van de werkende klasse uitmaakt. Wij kunnen praktisch vaststellen, hoezeer de kommunistische partijen in het gelijk werden gesteld, als zij waken op den opbouw van een stevige organisatie, die in staat is den strijd der arbeiders in alle omstandigheden te leiden, zowel in een democratisch regime, als onder de ergste terreur.

Dank zij haar organisatie, is onze Partij de eenige politieke partij in het land, die niet ontbonden is, ondanks de bedreigingen van den bezetter. Zij is er in geslaagd niettegenstaande onmeedoogende onderdrukking, den strijd voort te zetten, haar organisatie in gansch het land voor ontbinding te vrijwaren en zich bovendien te versterken, ondanks de ongehoorde slagen, welke haar werden toegebracht. Deze positieve resultaten moeten ons er toe aansporen, nog meer belang te hechten aan organisatorische vraagstukken, niet alleen door het nauwgezet volgen der richtlijnen inzake geheimhouding, die een illegale taak vereischt, maar door het steeds verbeteren van de werking in de besturen en groepen van alle afdelingen, het overdragen der richtlijnen en het toezicht op het volbrengen der taken. Enkel door het vestigen van de noodige aandacht op de moeilijkheden der organisatie, zal de Partij haar rol kunnen vervullen.

Tot slot nog een woord over de passages gewijd aan de tucht en den strijd tegen opportunistische elementen in de Partij. Zij trekken onze aandacht op het belang van deze problemen. Doordat zij onmeedoogend de ondermijnende elementen - die er in geslaagd waren binnen te dringen - uit haar rangen heeft gesloten, wist onze Partij aan den schok van de

opkomst van het fascisme zegenierend te weerstaan. In onze gelederen heeft de tegenstander geen verraders noch afvalligen gevonden; al onze militanten en leiders zijn op hun gevechtspost gebleven. Dit bewijs van de waarde der Leninistische grondslagen zal ons aanzetten, om onze waakzaamheid op dit gebied te verdubbelen, de ondermijnende en weifelende elementen, die zouden probeeren de Partij te ontbinden of haar door hun praatziekte en lichtzinnigheid in gevaar te brengen, op te sporen en uit te sluiten. Door zich te zuiveren van de opportunistische elementen, heeft de Partij zich versterkt; zij heeft aldus de voorwaarde tot stand gebracht, om daadwerkelijk de meest toegewijde, de meest bewuste arbeiders haar rangen te doen vervoeegen, om aldus in feite de voorhoede van de arbeidende klasse te worden.

HOOFDSTUK IX. - DE WERKWIJZE VAN DE PARTIJ.-

Dit korte hoofdstuk heeft geen lang kommentaar nodig. Het toont ons aan over welke kwaliteiten de militant van het Leninistische type, moet beschikken. Kwaliteiten van ondernemingsgeest en praktischen zin. De Leninistische militant pronkt niet met woorden; hij is in staat zich eenvoudig werk op te leggen, dagelijks, zonder ooit de revolutionnaire doelstellingen uit het oog te verliezen.

Het in herinnering brengen van deze onmisbare kwaliteiten, is op dit oogenblik vooral belangrijk, omdat aan alle afdelingen het vormen van nieuwe kaders wordt opgelegd. Slechts rekening houdend met de door Stalin geformuleerde kwaliteiten, hun verknochtheid, hun ondernemingsgeest, hun praktischen arbeid, hun verantwoordelijkheidszin en hun revolutionairen ~~geest~~, vertrouwt de Partij aan haar militanten de verantwoordelijke posten toe.
